

Predikan på Andra söndagen i Påsktiden I Berga 2020.

Uppståndelsens handfasta bevis.

I evangeliet idag vill Tomas ha handfasta bevis. Han ställer frågor. Och vem vill inte ha det – de handfasta bevisen och möjligheten att fråga.

Och han får det, han verkligen berör Jesus, tar emot en stark bekräftelse och får svara med bekännelsen:

”Min Herre och min Gud”

Just den repliken, hans bekännelse, har levt vidare i många nattvardsordningar. När prästen höjer upp det välsignade brödet kan vi säga ”Min Herre och min Gud”.

Många tvivel rör kanske ändå inte uppståndelsens verklighet. Tvivel och oro rör sig ofta om meningen med det här och nu som vi delar. Också frågor runt utmaningen med viruset Corona och hur vi hanterar den allra bäst. Vad vill Gud med det som sker? Så kanske några frågor.

Jag slog upp några böner för kritiska lägen, farsot, epidemi, jag kollade i 1942 års ordning, det är ju inte så länge sedan vi använde den, men så snabbt att de helt enkelt inte går att använda här och nu. Där fanns ordvändningar som mer låser än befriar.

Många idag ställer kanske mer en meningsfråga än en frälsningsfråga.

Och även meningsfrågan har ett samspel med uppståndelsens verklighet.

Uppståndelsen verklighet är ju det faktum som hela kristendomen, kyrkorna och människors liv vilar på. Om vi är inställda i ett sådant sammanhang av uppståndelse-liv blir allt annat bestrålat av ljus.

Vi får leva i en andlig communion just nu, i väntan på mäsas, får vi längta och uttrycka vår vilja att kommunicera när tillfälle åter ges. Vi få bekänna och bekräfta hand verkliga närvaro i brödet som välsignas. Vi kan också konstatera att det finns ingen rättighet till att få kommunicera här och nu.

Och Gud kanske inte vill något *med* det som sker – men vill förvisso något *i* det som sker. Och därtill också i livets alla dimensioner.

Vi får dela uppståndelsens handfasta bevis och säga med Tomas och oräkneliga andra gudstjänstfirare i alla tider och på alla platser:

”Min Herre och min Gud”.